

דף לו.

עין משפט ב.ג. או"ח סימן תסב סעיף א
עיינ לעיל דף לה. עין משפט אות ו.ז.

עין משפט ד. או"ח סימן תסב סעיף ד

ה. ד. מי ביצים **ת** ושאר המשקים הם בכלל מי פירות.

הגה: ובמדינות אלו אין נוהגין ללוש במי פירות **א** ורק לאחר אפייתן **ב** בעודן חמין אפשר לקטף המצות במי פירות **ג**, ואין לשנות המנהג אם לא בשעת הדחק לצורכי חולה או זקן **ד** הצריכים לזה.

דף לו:

עין משפט ה. או"ח סימן תנר סעיף ג

ג. ד. בזה"ז כל מין חליטה אסורה **ה** שאין אנו בקיאים בחליטה.

ת. ויזהר ללוש רק במי ביצים לבדם בלי תערובת יין לחוש לדעת רש"י. כה"ח אות ל"ז, ובכ"י הביא כמה גדולים שמחמירים במי ביצים אלא שפסק להתיר אחר שפשט המנהג להתיר. כה"ח אות ל"ח.

א. והטעם דקשה לצאת כל הדעות וגם שמא נפל עליהם מעט מים. ביאורי הגר"א. ובני ספרד נהגו להתיר ללוש במי פירות לבדן רק שיזהרו לעשות במהירות כמה שאפשר.

ב. אבל לפני אפייתן אפי' לקטף שזה דבר מועט אסור לעשות במי פירות.

ג. גם בזה נהגו איסור בלילות הראשונות משום גזירה דמצה עשירה. כה"ח אות מ"ה.

ד. והיינו במי פירות לבדן, אבל מי פירות עם מים אפי' לחולה וזקן אסור. א"ר אות ד'.

ה. שהיו חולטין העיסה או הקמח ברותחין ומתוך כך אינה מתמצת, והיום אין בקיאים בחליטה. מ"א ס"ק ד'. וכתב הרמב"ם הטעם גזירה שמא לא ירתיח המים יפה יפה, או שאין בקיאים בשיעור המים הרותחים אם הרבה או מעט, וכמה זמן שיעור הרתיחה, ואם יניחו אותו ברותחין או ישפכו עליו הרותחין. ב"ח ביור"ד סי' ע"ג. כה"ח אות י"ט. וְאם נפלה חטה שלמה לרותחין בפסח ולא נתבקעה י"ל דמותר גם באכילה, ועיין בסי' תס"ז סעיף ט' דדעת מר"ן דבנמצא בתבשיל בפסח ולא נתבקעה מותר מעיקר הדין,

עין משפט ו.

או"ח סימן תנד סעיף א

א. אין יוצאין ידי חובה לא בפת סובין ולא בפת מורסן^י, אבל יכול ללוש העיסה עם המורסן והסובין שבה^ז ויוצא ידי חובתו.

א. ב. יוצא אדם במצה מסולת נקיה ביותר ואין אומרים שאין זה לחם עוני^ח.

הגה: טוב לכתחלה שלא לעשות מצה רחבה יותר מדאי דהוי כאשישה שהיא אחד משישה באיפה והיא דרך חשיבות.

וכ"כ הב"ח שכן עיקר לדינא רק שהמנהג להחמיר גם בלא נתבקעה כמו שכתב שם הרמ"א. כה"ח אות כ"ב.

ו. ממשנה ז' פ"ב דחלה, ורמב"ם פ"ו מחמץ ומצה. וסובין היינו קליפת חטים הנושרת מחמת כתישה, והמורסן הוא הנשאר בנפה, ואין יוצאין ידי חובה מהם שנאמר "שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם" ואלו אינם נקראים לחם, מברייאת בפסחים ל"ו, וכפי' הרא"ש דברי הרי"ף, שלא נקרא לחם אלא מאכל אדם שנאמר "כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם". כה"ח אות א'-ב'.

ו. ומורסן אין ספק שודאי מחמץ אבל בסובין יש מסתפקים אם מחמץ. כה"ח אות ג'. ז. אם נטל המורסן ממנה ואח"כ עירב אותו בעיסה כתב המ"א בס"ק ב' דיש להסתפק אם מצטרף לכזית, וי"א דאין כאן ספק שאינו מצטרף כיון דלענין חלה אינו מצטרף ה"ה לענין מצה, כמ"ש ביור"ד שכ"ד סעיף ג'. והברכ"י יוסף הביא שי"א דיוצא י"ח. כה"ח אות ו'.

ח. ולחם עוני פרט לחלוט ולאשישה, ואשישה היא גלוסקא גדולה אחד משישה באיפה. פסחים ל"ו ע"ב. ושיעור העיסה החייבת בחלה עשרית האיפה כדאיתא בעירובין פ"ג ע"ב. ובפת נקיה ביותר שיוצאין היינו אף לכתחלה ודלא כמו שדיקדק הפר"ח. כה"ח אות ט'.